



Debreceni Ítéltábla

Bf.I.694/2024/25.

A Debreceni Ítéltábla mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2025. január 28. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2025. február 11. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A különösen nagy értékre elkövetett rablás büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társa ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2024. június 13. napján kihirdetett 25.B.315/2023/93. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. r. vádlott terhére megállapított, az I. tényállásba foglalt, bűnsegédként elkövetett rablás büntetténél a Btk. 365. § (3) bekezdés d) pontjában meghatározott minősítő körülményt (bűnszövetség) mellőzi.

A II. tényállással összefüggésben Terhelt1 I. r. vádlottat kötelezi a név ügyvéd (cím31) által képviselt név1 Pénzügyi Zártkörűen működő Részvénytársaság (cím32) magánfélnek a tőkeösszeg 2019. október 7. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező késedelmi kamata, valamint 2 298 147 (kettőmillió-kettőszázkilencvennyolcezer-egyszáznegyvenhét) Ft perköltség megfizetésére is azzal, hogy a teljesítési határidő a tőke és a járulékok tekintetében is az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 (tizenöt) nap.

Az eljárási illetéket az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül kell megfizetni a Nemzeti Adó-és Vámhivatal illetékbevételei számlájára.

sértett1 magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Egyéb részekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe beszámítja mindkét vádlottnál az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt.

A másodfokú eljárásban 235 200 (kettőszázharmincötezer-kettőszáz) Ft bűnügyi költség merült fel, melyből 25 200 (huszonötezer-kettőszáz) Ft-ot Terhelt1 I. r. vádlott, 210 000 (kettőszáztízezer) Ft-ot pedig az állam visel.

Terhelt1 I. r. vádlott jelenlegi tényleges tartózkodási helye: bv. intézet.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Debreceni Törvényszék a rendelkező részben írt ügydöntő határozatával a grúz állampolgárságú Terhelt1 I. r. vádlottat 2 rendbeli, bűnsegédként elkövetett rablás büntette [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) és d) pont – I. tényállás, valamint Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont – II. tényállás] miatt 7 év 6 hónap, fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre és 10 évre Magyarország területéről kiutasításra;

a szintén grúz állampolgár Terhelt2 II. r. vádlottat pedig társtettesként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés c) pont – I. tényállás] miatt 4 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év Magyarország területéről kiutasításra ítélte.

Megállapította, hogy a vádlottak legkorábban a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A büntetésbe beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt.

Rendelkezett 743 000 forint elkobzásáról. Terhelt1 I. r. vádlottat kötelezte az név1 Pénzügyi Zártkörűen működő Részvénytársaság magánfél részére 53 652 150 Ft kártérítés és 1 500 000 Ft eljárási illeték, mindkét vádlottat egyetemlegesen sértett1 magánfélnek 79 800 Ft kártérítés és 15 000 Ft eljárási illeték megfizetésére.

Az eljárás során felmerült 19 608 911 Ft-ból Terhelt1 I. r. vádlottat 12 928 171 Ft, Terhelt2 II. r. vádlottat 1 125 646 Ft bűnügyi költség viselésére kötelezte, megállapítva, hogy 5 555 094 Ft-ot az állam visel.

[2] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen egyrészt az ügyészség jelentett be fellebbezést a törvényben biztosított határidőben mindkét vádlott terhére, a büntetés súlyosítása, a szabadságvesztés magasabb tartamban történő meghatározása és Terhelt1 I. r. vádlottnál végleges hatályú kiutasítás kiszabása érdekében (Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség B.755/2019/242., 95. sorszámú elsőfokú irat). Indokai szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elkövetett bűncselekmények társadalomra veszélyességének magas fokát és a megállapított súlyosító körülményeket nem vette megfelelően figyelembe és túl alacsony tartamú büntetést szabott ki a vádlottakkal szemben, valamint Terhelt1 I. r. vádlottat nem végleges hatállyal utasította ki Magyarország területéről (Hajdú-Bihar Vármegyei Főügyészség B.755/2019/246.)

[3] Másfelől az ítéletet védelmi perorvoslatok támadták. Terhelt1 I. r. vádlott védője, valamint Terhelt2 II. r. vádlott és védője a kihirdetést követően nyomban, elsődlegesen a bűnösség megállapítása miatt, bizonyítottság hiánya folytán felmentés, másodsorban pedig a büntetés enyhítése iránt éltek jogorvoslattal (93. sorszámú elsőfokú tárgyalási jegyzőkönyv 20. oldal), az ítélethirdetés során a tárgyalásról rendzavarás miatt kivezetni rendelt Terhelt1 I. r. vádlott pedig utóbb kézbesítési íven terjesztett elő fellebbezést (117. számú elsőfokú irat).

[4] Terhelt1 I. r. vádlott védője jogorvoslatának írásbeli indokolásában azon álláspontját fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert a tényállás ellentétes a bizonyítást érintő ügyiratok tartalmával, valamint a bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. E megalapozatlanság azonban a másodfokú eljárásban érvei szerint kiküszöbölhető a tények vádlott javára történő módosításával. Előadta továbbá, hogy a feltárt bizonyítékok alapján nem állapítható meg kétséget kizáróan, miszerint a vád tárgyává tett bűncselekmények elkövetésében az I. r. terhelt részt vett, ezért bizonyítottság hiányában történő felmentése indokolt mindkét vádbeli cselekmény tekintetében. Okfejtése alátámasztására jogirodalomra, eseti döntésekre hivatkozott, részletesen kitérve a törvényszék ítéletének védelem által vitatott megállapításaira. Másodlagosan, a bűnösség megállapítása esetére, az időmúlás tényére és a vádlott büntetlen előéletére utalva a büntetés lényeges enyhítését indítványozta (18. sorszámú másodfokú irat).

[5] Terhelt2 II. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában arra hivatkozott, hogy a törvényszék „egy összeszedetlen, hiányos és valóságtól elrugaszkodott tényállásra alapította az ítéletét”. Igen részletesen elemezte genetikai bizonyítás eredményét, amely alkalmatlan annak a megállapítására, hogy a DNS biológiai minta mikor és hogyan került a vizsgálat alá vont ruhadarabra vagy más tárgyra. Amennyiben a másodfokú bíróság nem fogadná el a felmentést célzó indítványt, úgy a Btk. 38. § (3) bekezdésének alkalmazására tett indítványt, mivel a terhelt megromlott egészségi állapota, kedvezőtlen szociális helyzete, a háborús helyzet elől menekülő volta különös méltánylást érdemlő körülmények, ezért fennállnak a feltételei, hogy a büntetés fele részének letöltése után feltételes szabadságra legyen bocsátható (21. sorszámú másodfokú irat).

[6] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség a Bf.368/2023/40. számú észrevételében a védelmi perorvoslatokat alaptalannak találva, a vádlottak terhére bejelentett vádhatósági fellebbezést fenntartotta. Álláspontja szerint a törvényszék az eljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítást és megalapozott tényállást állapított meg, ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére nem kerülhet sor. Arra tekintettel, hogy a rablás és a könnyű testi sértés alaki bűnhalmazata csak látszólagos, a cselekmény könnyű testi sértés vétségének nem minősülhet, így mellőzendők az ítéleti tényállásból a [21] és [40] bekezdések, miszerint a sértettek a könnyű testi sértés vétsége miatt nem terjesztettek elő magánindítványt. Hivatkozott a 3/2011. (X.14.) Büntető jogegységi határozatra arra nézve, hogy a részesi cselekmény a jogi minősítés tekintetében is osztja a tettesi alapcselekmény jogi sorsát, ezért tévedett a törvényszék, amikor az I. tényállás kapcsán nem egyezően minősülő bűncselekményben mondta ki bűnösnek Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottakat. Terhelt1 I.

r. vádlott a Terhelt2 II. r. vádlott tettesi alapcselekményének a bűnsegédje, így cselekménye minősítésének osztania kell a tettesi alapcselekmény jogi értékelését, emiatt a bünszövegségben történő elkövetés megállapítása Terhelt1 I. r. vádlott esetében téves, ezért mellőzendő. Mindezekre figyelemmel a törvényszék ítéletének megváltoztatására, és a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetések lényeges súlyosítására, Terhelt1 I. r. vádlottnál végleges hatályú kiutasításra, egyéb részekben a támadott határozat helybenhagyására tett indítványt.

[7] Az ítéltábla a perorvoslatokat a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[8] A nyilvános ülésen az ügyész, a védők és a vádlottak a jogorvoslatukat az írásban indokoltak szerint fenntartották.

[9] A fellebbezések, illetve az azokra tett észrevételek kisebb részben, Terhelt1 I. r. vádlott cselekményének minősítését érintően alaposak, egyebekben – a főkérdésekben – viszont alaptalanok.

[10] Az ítéltábla a védelmi fellebbezések okára és irányára tekintettel az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése értelmében teljes terjedelmében bírálta felül. A revízió kitért az eljárási szabályok megtartására, az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmények jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az intézkedés alkalmazására, az indokolás helyességére és az egyéb rendelkezések törvényességére is.

[11] A felülbírálat során megállapítható volt, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat megtartva folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) - d) pont], ami az eljárás törvényességét befolyásolva az érdemi felülbírálatot kizárta volna és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ezért a törvényszék új eljárásra utasítását eredményezné. Hatályon kívül helyezési ok tehát nem volt észlelhető, melyre egyébként a fellebbezők sem hivatkoztak.

[12] Az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 591. § (1) bekezdés értelmében – a tényálláshoz kötöttség garanciális perjogi elvének megfelelően – a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[13] A megalapozottság fogalmát a törvény pozitív formában nem határozza meg, arra a megalapozatlansági okok nemlétéből lehet következtetni. Ettől függetlenül rögzíthető, hogy

általában a tényállás megalapozott, ha az elsőfokú bíróság (az elsődleges ténybíróság) a vádló által vád tárgyává tett és általa bűncselekménynek értékelt eseményt a vád keretei között, a tettazonosság elvének megfelelően a törvényes bizonyítás lefolytatását követően valósághűen, helyesen és hiánymentesen állapítja meg (BH2024. 106. [48-49] bekezdések, BH2025. 33., Kúria Bt.II.581/2023/5.). A követendő precedensek elvi állásfoglalásai a fontos ténykérdések kapcsán egyértelműen rögzítik a megalapozottság-megalapozatlanság fogalmát és elemzik a felülmérlegelés esetkörét, alkalmazási kérdéseit, melyekre a törvény egyértelműen nem ad mindig választ. Ezen elveket is szem előtt tartva állapította meg az ítéltábla, hogy az elsőfokú ítélet megalapozott és ezáltal – szemben a védői érvekkel – a bizonyítékok eltérő értékelése útján a vádlottak javára szólna sincs helye a tényállás megváltoztatásának.

[14] A fellebbviteli főügyészség átiratában a már jelzettek szerint mellőzni indítványozta a tényállásból a magánindítvány hiányára utalást. Ezen ítéletszerkesztési kérdésnek azonban nem volt jelentősége, mert a könnyű testi sértés vétségének és a rablás büntetvényének bűnhalmazatban történő megállapítása kizárt, figyelemmel arra, hogy az enyhébb megítélésű testi épség elleni cselekmény beleolvad a súlyosabb erőszakos, vagyoni elleni bűncselekménybe (Kúria Bf.1261/2023/12.; BH2016. 265.). Ugyanakkor az utóbbi időszakban a korábbihoz képest módosuló bírói gyakorlat alapján a magánindítvány léte vagy nemléte nem a bűncselekmény elkövetésével kapcsolatos, a bűncselekmény elemeit és minősítést megalapozó történeti tény, hanem az annak előterjesztésére jogosult akaratától függetlenül bekövetkező eljárási tény. A magánindítvány joghatályos volta tehát jogkérdés; a magánindítvány előterjesztésére vonatkozó ténymegállapítások alapján levont jogi következtetés, amelyre nem vonatkozik a tényálláshoz kötöttség (BH2024. 286.; BH2025. 5.).

[15] A törvényszék az ügy eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat okszerűen, a logika szabályait szem előtt tartva értékelte. A feltárt személyi és tárgyi bizonyítékokat egyenként és összességében mérlegelési körébe vonta. A vádlottak következetes tagadására figyelemmel nagy hangsúlyt fektetett a tárgyi bizonyítási eszközökről rögzített DNS minták vizsgálatát tartalmazó szakvéleményekre, a vádlottakat a külföldi bűncselekmény helyszínekhez kötő és az őket DNS minták alapján egyértelműen beazonosított osztrák és litván hatóságok dokumentumaira. Elemzés alá vonta a sértettek vallomásait, akik csak hozzátétőleges személyleírást adtak a támadást végrehajtó személyekről, mely személyek a nyíregyházi és a debreceni helyszínen (Fórum bevásárló központ parkolója) is arcukat igyekeztek elrejteni és a bűncselekményt úgy végrehajtani, hogy őket később ne lehessen semmilyen módon beazonosítani (fényképfelvétel vagy hangazonosítás). Részletesen vizsgálta az elsőfokú bíróság a bűncselekményekhez köthető három személygépkocsi korábbi tulajdonosi hátterét, megvásárlásuk körülményeit, amelyek mind egyértelművé tették azt, hogy e gépjárműveket kifejezetten bűncselekmény elkövetéséhez kívánták felhasználni. Erre utal még az is, hogy a gépjárműveket hátra hagyták. Értékelési körébe vonta a sértetteken kívül a bűncselekményekről közvetett információkkal rendelkező tanúk vallomásait, az igazságügyi orvosszakértő véleményét Terhelt2 II. r. vádlott egészségügyi állapotával, ezen belül mozgásképesységével kapcsolatban, valamint az igazságügyi genetikai szakvéleményeket, továbbá a műszaki szakértő értékmegállapításait. A megállapított tényekből a logika szabályait szem előtt tartva következtetett további tényekre és hibátlan mérlegeléssel állapította meg a tényállást elvetve egyben a vádlottak védekezését. Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott védőjének bizonyítási kísérlet tartására előterjesztett

indítványát is helytálló indokokkal utasította el. Indokolási kötelezettségét részletesen és mindenre kiterjedő módon teljesítette.

[16] A védők által felvetett személyleírások nem egyezéséről megjegyzi az ítéltábla, hogy egyik bűncselekmény helyszínén sem egy statikus cselekménysor történt. A sértetteket fizikai támadás érte, amely nyilvánvalóan meglepte őket és próbáltak a tőlük telhető módon védekezni, esetlegesen a menekülésüket biztosítani. Emellett a debreceni helyszínén (II. tényállás) a két biztonsági őr sértett még a rájuk bízott nagy pénzüsszeget is igyekezett védeni, ezzel feladatukat teljesíteni. Mindezek miatt nem is volt elvárható egyik sértettől sem, hogy ilyen körülmények mellett pontos, mindenre kiterjedő és megalapozott személyleírást adjon, melynek akadálya volt az is, hogy az elkövetők mindent megtettek arcuk eltakarására, és a helyszínen kommunikálást csak minimálisan folytattak, hogy hangjukat se ismerjék fel.

[17] A DNS minták kapcsán a védelem hivatkozott arra, hogy nem lehet azokat kétséget kizáróan beazonosítani, és nem lehet tisztázni azt sem, hogy pontosan mikor és hogyan kerültek a nyomhordozókra. Ez tény, hiszen a szakértő nyilatkozott is erről. A vádlottakat azonban a DNS minták a bűncselekményekkel érintett járművekhez kötötték. Mindkét vádlottat korábban osztrák és litván bűncselekmény helyszíneken fogták el és vagyon elleni bűncselekményekkel hozták összefüggésbe, miként Magyarországon is erőszakos, vagyon elleni bűncselekményeket róttak a terhükre. Az elsőfokú bíróság mérlegelése ezért e körben is logikus, amellyel egyetértett az ítéltábla.

[18] Megjegyzendő e részben az is, hogy a debreceni helyszínén a bűncselekmény elkövetése utáni helyszíneléskor megtalálták azt a fűrészarat, amivel a Suzuki személygépkocsi ajtajának üvegét az egyik elkövető betörte. A nyíregyházi helyszínhez köthető BMW gépjárműben ugyanilyen fűrészarat találtak a helyszínelők. Ez pedig az ítéltábla álláspontja szerint a DNS minták mellett egyértelműen összekapcsolja a két helyszín elkövetőit.

[19] A védelmi fellebbezések a bizonyítékok törvényes értékelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely a tényálláshoz kötöttség folytán nem vezethetett eredményre. A tényálláshoz kötöttség elvi indokát a Be. 167. § (3) és (4) bekezdésében foglaltak adják, miszerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott ereje. A bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli és a bizonyítás eredményét az így kialakult belső meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított és védett a bizonyítékok hiteltérdemlőségének meggyőződés szerinti szabad értékelése (BH2025. 33., Kúria Bhar.III.1201/2018/10.). Ezen elvek érvényre juttatása garantálja az elsőfokú bíróság „ténybíróági” jellegét.

[20] Az anyagi jogi kérdések felülbírálata kapcsán elsődlegesen azt kell leszögezni, hogy a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdései értelmében a bűncselekmény elkövetésekor hatályos büntetőtörvényt kell alkalmazni, mert az elbíráláskori törvény nem eredményez a vádlottakra kedvezőbb elbírálást.

[21] A vádlottak bűnösségének megállapítására törvényesen került sor és nagyrészt helyes a cselekmények minősítése is.

[22] Az elsőfokú bíróság mindkét vádlott cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette a Btk.365. § (1) bekezdés a) pontja szerinti rablás büntettének. Terhelt2 II. r. vádlott kizárólag az I. tényállásban érintett, amelyben részt vett Terhelt1 I. r. vádlott is, és rajtuk kívül még legalább egy ismeretlenül maradt személy, ezért e bűncselekmény csoportosan elkövetett és a Btk. 365. § (3) bekezdés c) pontja szerint minősül. A törvényhely (1) bekezdésében írt erőszakot a II. r. vádlott ismeretlen társával követte el, míg Terhelt1 I. r. vádlott gépjárművezetőként a gépkocsiban várakozott, erőszakos magatartást nem fejtett ki, ezért helyes, hogy Terhelt2 II. r. vádlott a cselekménynek társtettese, míg Terhelt1 I. r. vádlott pedig bűnsegédi részese. Itt kell utalni arra, hogy az I. r. vádlott bűnsegédi bűnrészessége határeset, mert a nyíregyházi helyszínen Terhelt1 I. r. vádlott az általa vezetett BMW 520i személygépkocsival sértett1 sértett személygépkocsijára merőlegesen állt meg, a járművet akadályozva, nehezítve ezzel annak elindulását. E magatartás fizikai bűnsegélyt valósított meg, mert a tettesi cselekmény külső feltételeihez járult csupán hozzá. Az I. r. vádlott terhére erőszak vagy kvalifikált fenyegetés kifejtése nem róható. E vádlott a rablás törvényi tényállási elemét egyik helyszínen sem valósította meg, ezért nem társtettese a cselekményeknek (BH1999. 486.).

[23] Ugyanakkor a törvényszék Terhelt1 I. tényállásban írt magatartását a Btk. 365. § (3) bekezdés d) pontja szerint (bűnszövetség) is minősítette, amit a fellebbviteli főügyészség az észrevételében a 3/2011. számú Büntető jogegységi határozatra figyelemmel kifogásolt.

[24] A hivatkozott jogegységi határozat értelmében a részesi – jelen esetben bűnsegédi – magatartás járulékos, amely egyrészt azt jelenti, hogy megállapításához minden esetben szükséges egy szándékos tettesi alapcselekmény legalább kísérleti szakig való eljutása, másrészt a részesek soha nem valósíthatnak meg tényállási elemet, harmadrészt a részesi magatartás értékelése a tettes cselekményéhez igazodik, annak jogi sorsában osztozik. A részesség járulékokosságából adódóan a részes cselekményének a jogi minősítése a tettes cselekményéhez igazodik, vagyis a tettes és a részes cselekménye ugyanannak a törvényi tényállásnak a keretei között minősül (3/2011. Büntető jogegységi határozat II/A.). Ennek következtében Terhelt1 I. r. vádlott terhére megállapított (I. tényállás) bűnsegédként elkövetett rablási cselekményéből a (3) bekezdés d) pontjában írt minősítő körülményt (bűnszövetség) mellőzte az ítéltábla, ezért ezen bűncselekménye a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, de a (3) bekezdés c) pontja szerint minősülő bűnsegédként, csoportosan elkövetett rablásnak minősül.

[25] A II. tényállásban írt bűncselekmény elkövetésénél nem merült fel olyan bizonyíték, amely Terhelt2 II. r. vádlott büntetőjogi felelősségét igazolta volna, míg Terhelt1 I. r. vádlott ebben is mint az elkövetésben és a menekülésben segítő gépjárművezető vett részt. A debreceni bűncselekmény során 53 652 150 forint került eltulajdonításra, mely összeg miatt

ezen bűncselekmény jogi minősítése Terhelt1 I. r. vádlott esetében helyes, miként a bűnsegédi elkövetés megállapítása is.

[26] Az elsőfokú bíróság a büntetések kiszabása során irányadó alanyi és tárgyi körülményeket feltárta, további súlyosító körülmény Terhelt1 I. r. vádlott esetében a II. tényállásban írt cselekménynél a csoportos elkövetés, ami az elkövetési értékre figyelemmel már nem kapott külön jogi értékelést.

[27] A törvényszék mindkét vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas, a büntetékiszabási elveknek megfelelő, tetterányos joghátrányt alkalmazott, mely kifejezi az elbírált bűncselekmények kiemelt tárgyi súlyát és az elkövetők társadalomra veszélyességét is. A nagy nyomatékú súlyosító körülmények mellett nem hagyható azonban figyelmen kívül, hogy Terhelt1 I. r. vádlott az erőszak kifejtésében nem vett részt és mindkét bűncselekmény bűnsegédje volt, míg Terhelt2 II. r. vádlott vonatkozásában az a tény, hogy orvosilag igazolt a megromlott egészségi állapota és emiatt esetében helyesen került sor az enyhítő szakasz alkalmazására és a törvényi minimum (5 év) alatt kiszabott szabadságvesztésre.

[28] Itt szükséges utalni arra, hogy az elsőfokú ítélet [161] bekezdésében a büntetési tétel alsó határa helyesen 5 év és nem 10. A [162] bekezdésben Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében a középérték helyesen 13 év 8 hónap, míg Terhelt2 II. r. vádlott esetében 7 év 6 hónap (elsőfokú ítélet 31. oldal).

[29] A kifejtettek miatt az ítéltábla a vádlottak büntetésének lényeges súlyosítására nem látott alapot és törvényes a szabadságvesztések tartamához igazodó Magyarország területéről kiutasítás tartama is mindkét vádlottnál.

[30] A másodfokú bíróság Terhelt2 II. r. vádlott esetében nem alkalmazta a védői indítvány szerint a Btk. 38. § (3) bekezdését (ún. „feles kedvezmény”), mert nem volt olyan különös méltánylást érdemlő ok, ami ezt indokolta volna. Ugyanakkor a büntetések túl szigorúnak sem tekinthetők, ezért lényeges súlyosításra sem kerülhetett sor.

[31] Az ítélet egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezései törvényesek.

[32] Az elsőfokú bíróság által az név1 Pénzügyi Zártkörűen működő részvénytársaság magánfél polgári jogi igényének elbírálása törvényes, azonban nem teljeskörű, mivel polgári jogi igényt előterjesztő jogi képviselő nemcsak a tőkét, hanem a tőke után járó törvényes kamatot és munkadíjának megtérítését is kérte, ezért az ítéltábla a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése értelmében megítélte az 53 652 150

forint tőke után 2019. október 7. napjától (a károkozás napja) a kifizetés napjáig járó kamatot, továbbá a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) és b) pont alapján számított ügyvédi munkadíjat mint perköltséget.

[33] Az eljárási illeték összegét helyesen rögzítette a törvényszék Terhelt I. r. vádlott esetében, azonban az illetékekről szóló törvényhely évszáma a [174] bekezdésben helyesen 1990., és az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Illetékbevételei számlájára (10032000-01076064) kell megfizetni. A teljesítési határidő a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 344. § (2) bekezdésén alapul.

[34] Az ítéltábla sértettl sértett polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasította a Be. 560. § (1) bekezdés n) pontja alapján, mert az előterjesztett polgári jogi igény nem tartalmazza a Be. 556. § (2) bekezdés a) – c) pontjában foglaltakat. sértettl sértett a 2019. március 26. napján a nyomozás során tartott tanúkihallgatásakor csupán annyit nyilatkozott, hogy a „polgári jogi igényemet érvényesíteni kívánom”. Az elsőfokú bíróság ezen sértetti nyilatkozatot nem konkretizálta, ezért a polgári jogi igény egyéb törvényes útra utasításának volt helye. E vonatkozásban értelemszerűen az eljárási illeték megfizetésére sem kerülhet sor.

[35] A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ügydöntő határozatot a szükséges részekben a Be. 606. § (1) bekezdése értelmében megváltoztatta, míg egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdését alkalmazva helybenhagyta.

[36] Az ítéltábla a fellebbezési eljárásban a kirendelt védő részvételével kapcsolatban felmerült bünygyi költséget a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében állapította meg, melyet Terhelt I. r. vádlott köteles viselni, míg a tolmácsolással felmerült bünygyi költség a Be. 576. § (1) bekezdés b) pontja szerint az államot terheli.

[37] A másodfokú ítélettel szemben – ellentétes döntés hiányában – a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Debrecen, 2025. február 11.

Dr. Háger Tamás sk. a tanács elnöke, Dr. Diószegi Attila sk. előadó bíró, Dr. Bakó József sk. bíró

Záradék: A Debreceni Törvényszék 2024. június 13. napján kihirdetett 25.B.315/2023/93. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.694/2024/25. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2025. február 11.

Dr. Háger Tamás sk.
a tanács elnöke